

Balogh Róbert

NEM RABOLT TÖBB FÉSZKET

kissé hamisan énekelt, fájdalmasan, néha a zongorista is mellé ütött, tegnap összevázta az ágyneműjét, szégyellte és gyűlölte a testét, az anyja megkérte: ne hordjon nadrágot többé és ne másszon fára, hiszen ő már nő

délután elégette a verseit, laponként dobálta tűzbe, naplementék, tágas rétek és kőszoborangelvek hamvadtak el, csendesen sírt, arcán megtapadt a pernye, a közelébe lopózott egy őszülő fekete kutya, úgy szagolta meg, mintha a lábába törölné nedves orrát, az arcába nézett, szomorú és csalódott volt a kutya tekintete, akárha tükörbe nézne, lehunyta a szemét, a hattyúk tavából dudorászott, apró körmét a szájába vette, a lilás sötétben tükröződni látta saját alakját és a kutyát, remegett, a kutya sarkon fordult és elindult egyenes szűk utcákon át és kis tereken, csak ment

nyaralni küldték, vidékre, a háziak kislánya megmutatta a család bonbongyűteményét, a legfelső polcot díszítette, ő az elérhetetlen magasságba vágott, már az első éjjel a fotel támlájáról sikerült lepiszkálnia néhányat, reggel észrevették, ebédre már haza is ért (Miért kislányom? Miért?)

éjjel azt álmodtam fiú vagyok, egy ugyanolyan lány tetszik nekem, mint én, ugyanúgy viselkedik, mint én, és mint fiú fölkapom azt a lányt, kiviszem a szobából, le a lépcsőn, ki a házból, végig az utcán egyre gyorsabban szaladok vele, ő leveleket tép a járda menti fákrol, az ingembe szórja és nevet, én egyre erősebben szorítom, nem engedek egy pillanatra sem, ujjaim alól fokozatosan eltűnik a hús, a csontokat szorítom, rohanok, ropogva eltörnek a csontok, kihullanak a karjaim közül, a földön apróra töredeznek, addig tapostam, amíg porrá nem gyúrtam, tiportam mindet, egy keveset a számba vettem, nyálammal csócsálgatva lenyeltem és lassan újra lánnyá váltam, reggel lett, fáztam és mosolyogtam

nem volt kedvem hazamenni, az eső szitált, topogtam a járdán, a nedves fűbe ültem, (Tudom, fölfázom, Édesanyám!) bogár mászott a nadrágszáram alá, valahonnan előszivárgott a vágy, hogy egyedül lenni, de jó lenne, betöltött, hogy csak egyedül, talán kiűzhetetlenül a magányból, és ahogy ültem a járdaszélen, piszkáltam egy követ, észrevettem, hogy egy ablak mögül bámul valaki, rögtön odavágtam azt a követ, szaladtam a nedves macskakövön, elcúsztam, felrepedt a szám, de én botladozva is futottam, hogy ne lássanak

Fa Ede

PHILOKTÉTÉSZ ODÜSSZEUSZHOZ

menj innen sokcselű hős
én nem akarok győzni
Heraklész nyilával
s neked sem tapsolok
ha célba találsz -
itt hagyatok lüktető sebemmel
s a kígyóméreg lázmarása közt
eldübörgött-vonult a sereg
(a kutya sem törődött velem)
azóta is csak ez maradt:
a sebem a fájdalmam és Lemnosz hol fogcsikorgatásom
a sziget csöndjén halt el
(lázamra harmat hűsét
a virrasztások hozzák)
menj innen csalárdszavú!
a szenvedés az egyetlen öröm:
ahogy a sebem lüktet
s az elhagyatottság könnyét a lenyugvó nap
fényhídjára ejtem
én nem hagyom el Lemnoszt
itt én ÉN vagyok: a fájdalom az életseb maga -
de ha hajóitok túlhaladnak a tenger görbe hátán
újabb kín már nem tapad a régi gyötrelemhez:
fellélegzem hogy nincs csel csapda és ravaszkodás...